

Misántropo

Títol original: *To Catch a Killer* **Direcció:** Damián Szifrón **Guió:** Damián Szifrón, Jonathan Wakeham **País:** EUA **Durada:** 119 min **Any:** 2023 **Gènere:** Thriller psicològic **Interpretació:** Shailene Woodley, Ben Mendelsohn, Jovan Adepo **Música:** Carter Burwell **Fotografia:** Javier Juliá **Distribuïdora:** Vértigo **Estrena a Espanya:** 02/02/2024
Pendent de qualificació
Doblada espanyol

SINOPSI

Baltimore, la nit de Cap d'Any. Un ferotge atac produït per un únic home deixa un saldo de 29 morts i ni una sola pista. Eleanor Falco (Shailene Woodley), una retreta però talentosa dona policia de baix rang, és reclutada per l'agent especial de l'FBI Geoffrey Lammark (Ben Mendelsohn) per integrar l'equip a càrrec de la identificació i captura de l'homicida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Un 'thriller' innovador, actual i realista

Parlem de la nova pel·lícula en anglès de Damián Szifrón, protagonitzada per Shailene Woodley.

Després de nou anys, **Damián Szifrón** ha estrenat una nova pel·lícula. Es tracta de **Misántropo**, el seu primer film en anglès i de producció nord-americana que s'inscriu dins del *thriller* fidel a l'estil hollywoodenc dels 2000. Amb un gran impacte inicial, la pel·lícula mostra la celebració popular d'Any Nou a Baltimore, on entre els focs artificials es colen trets que es cobren la vida de desenes de persones. Hi ha una trama: un assassí d'identitat desconeguda que la policia ha de capturar.

A priori, aquest film podria assemblar-se a *Zodiac*, *Pecados capitales* o *El silencio de los inocentes*. **Misántropo efectivament té molts punts en comú amb aquests policials, però fa un pas més, no només per ancorar-se en l'actualitat i fer una rabiosa crítica social sinó també per incloure aspectes nous al voltant de gènere i diversitat.** Com poques pel·lícules, aconsegueix incloure l'homosexualitat i la visibilització de les inequitats de gènere de forma realista i naturalment: no hi ha una intenció forçada de sumar aquestes temàtiques d'agenda sinó que flueixen en el relat de manera orgànica.

Quan el cas està en mans de la força policial, entra en escena l'Eleanor (**Shailene Woodley**), una policia de baix rang, sense estudis i amb un passat lligat a l'autoflagel·lació i les drogues. El director construeix el perfil d'un personatge propi del policia negre, signat per obscuritats i desromantitzant així la idea de policia heroic. El fet és que l'Eleanor és policia, bàsicament, perquè no li queda cap altra opció. La noia s'involucrarà en el cas amb el seu cap, Lammark (**Ben Mendelsohn**), que és un agent d'investigació homosexual que no compta amb el suport de la força policial.

Entremig d'això es cola la premsa sensacionalista -un element fonamental per a aquesta història que busca visibilitzar els grans problemes de violència que afronten els Estats Units actual- i la competència de les institucions per emportar-se el crèdit d'un cas mediàtic. En dues hores de metratge, **Szifrón se les enginya per parlar de racisme, possessió d'armes, odi de classe i per crear un assassí que és producte d'una societat malalta.**

Com va plantejar Todd Phillips a *Guasón* o Martin Scorsese a *Taxi Driver*, aquests "bojos" no són monstres sinó humans, i és allà on hi ha l'aspecte esgarrifós. L'assassí de **Misántropo** és un veritable *outsider*, un pària de la societat que està aclaparat pel progrés, el capitalisme, la cultura de consum i l'ideal del somni americà. Però hi ha una cosa molt noble de Szifrón a l'hora de fer aquest plantejament: el fet de ser una víctima més d'aquesta societat corrompuda no l'exculpa.

Hi ha maneres de manifestar-se i de lluitar contra la pertinença a una societat que ejecta els subjectes no productius, però ser un assassí en sèrie no en pot ser una. **La idea de "comprendre" l'assassí és part de les narratives actuals -des de la simpàtica Cruella fins a les sèries de true crime- i ficar-se en la ment dels dolents pot acabar en una justificació, però Misántropo planteja el càstig com un fet just, no sense regalar-nos abans un monòleg fascinant de l'assassí.**

La presència d'una dona i un homosexual en els principals papers d'un policia clàssic és, sens dubte, una ruptura. L'espectador descobrirà que no hi ha res d'estrany en allò, ja que l'estereotip de l'home hetero cis fent aquestes tasques ja ha estat presentat en centenars de films i les narratives actuals exigeixen un plantejament més realista i d'acord amb les èpoques.

Misántropo és un complet encert. **Si hi ha alguna cosa que Szifrón sap fer és narrar amb originalitat i alhora desplegar les influències del cinema i la televisió mainstream, tal com va fer a Los simuladores, Tiempo de valientes i Relatos salvajes, les seves obres més reconegudes.** Lliura un *thriller* que atrapa des del primer minut fins als crèdits finals, fins i tot amb homenatges i reminiscències al Nou Hollywood i al policia dels 2000.

Julietta Aiello – indiehoy.com